

UTASI MARIA

KINYILVANÍTÓ EGYSZERŰSÉGGEL

Elrettentően szép
a kéz érintése
nélkül leszakadó szikla.
Fölhasítja
a kozmosz csöndjét,
sötét,
csontkemény burkát —
s a gyöngesség jelei fölött
kinyilvánító egyszerűséggel
fölvállalja,

testében teljesíti ki
a szenvedést.
A világ rejtett kegyetlenségét.
A gonoszság titkát.
S halk, visszafogott
ünnepkörökben
saját sugarában
folytatja
a nyughatatlan vonzást:
növekszik szüntelen!

ALLAGMEGÓVÁS

Szorongunk a
XX. század
tágas aklában.
A rettentő
egyidejűség
sorsát-szívét:
gyenge gyolcsot,
melyen már
átvérvik a seb —
parányi atomszerkezetben,
bennünk mártja meg.
Kávét kávéra
hörpölve roncsoljuk
szép idegrendszerünk.
Nincs időnk.
Mintha légnyomást
kaptunk volna,
nem halljuk

távoli malmok zúgását
és a kozmoszba feszülő
rend irtózatosan
hömpölygő energiáit.
Önmegvalósítunk.
Mondhatnám
egyszerűbben is:
elfuseráljuk
az életünket;
s ez így igaz.
Itt szorongunk
a XX. század
tágas aklában;
vagy poklában?!
Kávét kávéra
hörpölve roncsoljuk
szép idegrendszerünk.
S ízleljük a kort.

KARTHÁGÓ ROMJAIN

Nyílik
asszony-rózsa
derekán bíbor
ágyékán
vessző

Nyílik
asszony-rózsa
övében gyémánt
mellén
ezüst

SZÍNEVÁLTOZÁSA

Siklik feketébe
Gyöngyházélú fénybe
Havas hófehérbe

CSOBÁNKA

„Ez test által sokkal jobban virágoknál zöldelliünk” (Egy kiskunfélegyházi kéziratos énekeskönyvből)

*Anyám szíve-gondja
hajt egy liliomba*

*Habos felhő csücskén
Csillag szöges útja*

*Gyöngye fehér ága
panaszos virága*

*bánattal kiverve
Csillag szöges útja*

*Anyám szíve-gondja
hajt egy liliomba*

FORRÁS

*Pillám sűrűje
Tisztafehér
Arcomon buzog
Színtiszta víz*

*Borókaerdő
Csillog a vér
Vércsillag
Színtiszta vér*

FULDOKLÓ VIRÁGNAK

*Hogy belém válhass
felhőringató sírásnak
Hogy belém válhass
gyötrő virágzásnak
 konduló halálnak
 csonttörő gondnak
Hogy belém válhass
tengermorajló sírásnak
Hogy belém válhass
fuldokló virágnak*

REJTETT CSILLAGÓRA

*Halálba költözött
a Hódsütés.
Arnyéka leng
a lét horizontján,
sirálydöbbenet.
Vákuum,
síket csönd;
halálba költözött
a néma döbbenet.*

CS. SIMON ISTVÁN

DÜBÖRGÉSEK

Kikerült tájon
kőszalok néha
az öntörvényű
gyep füve
beszivja az alkony
színeit
Utoljára talán
akkor volt
ilyen izgatottan
érdes a mező
amikor
Attilaék vágattak
gubancos lovaikon itt ...
Kikerült tájon
kőszalok olykor
befelé lesek
kísértetnek
a gubancos lovak
és a mélyrétegekben
rekedt dübörgések

TEHER A FALON

Vihar után
lomha szárnycsapások alatt
gyomok szorításában
perzselt örökzöldek
méltatlankodnak

Távolodó tétova szárnycsapások
intesz
borúra ború
tétova szárnycsapások alatt
utórezgés
akkordokká vált
a szorongás

Akácfaék érdes gyűrűjében
sugarak rozsdásodnak
árnyék a lomb
teher a
fakuló fehér falon

MULTAD KÖZELÉBEN

Kanyarok után kanyarok
(az okok bonyolultsága)
a múltad huzatos
huzatos múltad közelében
már nem izgulva
és nem is szégyenkezve
ismét megfogdám

UTÓÍZ

Elárvult füvek közt
a szikes legelőn szunnyad
a Pusztai Asszony
elátkozottsága
már ezer év óta
önmegtermékenyítő
sejtelmes csöndjét
behegedt temetőkre
megrekedt utakra szórja

Fekete hajában
ívfésű a hold
emlőiből két folyót
táplál anyasága
és ölének örvényén
lovak vágatnak
a pusztulásba

ISZAPBA ALVADT ÉJSZAKA

Iszapba alvadt
az éjszaka
redőiben sebhelyes
fényfoszlányok
és a folyó hullóhátán
szorvány szilánk-csillámok
időntúli dermedtség
zuhanásból kimaradt
leszárt robaj

Néhány rovaroktól
megfosztott
lámpa láz-szűrődése
rápréseli a híd
vasrács szerkezetét
az örvényekre

Iszapba alvadt éjszaka mélyén
alvó rügyek alatt
közénk állt a folyó
nyirkos hideg sodrásával

alvó rügyekkel
vergődő kezed
és vezetnélek
sebesült a sebesültet
huzatos múltad közelében
egy másik időbe
egy másik vereségbe